

jaargang 38 - April 2011

BLAUWZUUR

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTEN VERBOND
BRUSSEL**

V.U. Laurent Maes, Eversemsesteenweg 49 1852 Beigem

SPONSOR

Generaal Jacqueslaan 23 - 1050 Elsene

INHOUD

VOORWOORD	3
Wizard of Id	4
EDITORIAAL	5
De Verenigde Staten van Europa: een review...	7
Random Liberal Quote	8
De confederale utopie	9
Niet de migrant maar het beleid is het probleem	12
Problemen en oplossingen in verband met rating agencies	14
Racial profiling 101	19
ESSAY: Karel De Gucht - Gezonde identiteit	22
LVSF in beelden!	24
...Maar van wie is de staatsschuld, papa?	28
Vladimir Poetin Action Comics	30
ESSAY: Bram Vanderborght - Robo-ethiek	31
Het internet mag niet gecensureerd worden!	33
ESSAY: Kasper Ossenblok - Het recht op absolute eigendom, en niet vrijheid, is het fundament van het klassieke liberalisme	35
OUD LEDEN AAN HET WOORD: interview met Jean-Jacques De Gucht	37
LEDENLIJST	41
ERELEDEN LVSF-BRUSSEL	42

VOORWOORD

Beste lezer,

Het werkingsjaar 2010-2011 van LVSV-Brussel loopt stilletjes aan op z'n laatste benen. Tijd voor een beetje reflectie dus. En welk medium is daarvoor geschikter, dan het voorwoord van de laatste Blauwzuur?

Als onze heren en dames politici nog even hun beentjes stijfhouden -wat ze ongetwijfeld zullen doen- zal het werkingsjaar 2010-2011 de geschiedenis ingaan. Niet enkel omdat het een zeer goed werkingsjaar was -daar hebben zij immers geen verdienste aan- neen, het is bij mijn weten het eerste jaar waar er gedurende het hele academiejaar geen regering zal geweest zijn. Niet dat we dat zó erg vinden natuurlijk, want een regering in lopende zaken kenmerkt zich immers door het feit dat ze relatief zuinig is. Aangezien ze de volheid van bevoegdheid niet heeft om het belastingsgeld te verspillen. Bij het afronden van de begrotingsopmaak konden we in dat verband vernemen dat de rentesnieuwbal gestopt is met rollen. Waardoor de schuld niet meer vanzelf blijft aandikken. Hoera! en een pluim op de hoed van Guy Vanhengel! Er mag in de laatste blauwzuur ook al eens een pluim uitgedeeld worden! Tot zover het goeie nieuws op het vlak van de begroting. Want met een schuld van 97,5% van het BBP, moeten we enkel landen zoals Griekenland 140% vh BBP, Italië 120% vh BBP en Ierland 100% vh BBP laten voorgaan in de ranking van het Europees kampioenschap overheidsschuld.

Terwijl de onderhandelaars hun bij momenten zielige vertoning opvoerden, vond de Kamercommissie handelsrecht het nodig een genderquota goed te keuren. Concreet, zal de overheid binnen afzienbare tijd bepalen dat 1/3 van de zitjes in de raden van bestuur van beursgenoteerde bedrijven, door vrouwen zal moeten ingenomen worden. Weer een stapje dichterbij de richting van de planeconomie dus! Ik vraag me eigenlijk af waarom men de sovjetisering dan niet consequent doortrekt en direct bepaalt wie bestuurder mag zijn en wie niet? We weten allemaal dat bedrijven die door de overheid gerund worden uitblinken in dienstverlening, kijk maar naar de NMBS.

Ondertussen dat wij hier in België verder de etatisering van onze economie doorvoeren en onze achteruitgang bewerkstelligen. Vechten ze even verderop net tegen hun totalitaire overheid en voor vrijheid. Men poogt ginds een tijdperk van totalitaire dictators af te sluiten. De jasmijnrevolutie is dan ook in se een liberale revolutie. De drang naar vrijheid van het individu haalt het vroeg of laat steeds van het collectivisme. Het bakken van zoete broodjes met dictators à la Khadaffi, was meer dan een inschattingsfout van het westen. Nog niet zo gek lang geleden (2009) leverde het Waalse FN Herstal wapens en munitie aan Libië. Men moet in Wallonië goed beseffen dat aan het geld waarmee ze betaald werden, burgerbloed hangt.

Ook voor mij eindigt er binnenkort een tijdperk. Na 5 jaar als lid en bestuurslid zet ik een punt achter men LVSV loopbaan. Dit voorwoord neem ik dan ook handig te baat om jullie uitgebreid te bedanken voor al die mooie jaren. Aan het LVSV heb ik naast een onwrikbare liberale overtuiging, vooral hechte vrienden overgehouden. Ze heeft tot dusver men studenten jaren kleur gegeven zoals geen enkele andere vereniging zou gekund hebben. Zoals Verhofstadt het perfect verwoordde, het LVSV is een blauwe tattoo op men hart. Aan men opvolgers om het studentikoze liberalisme in Brussel te blijven verdedigen.

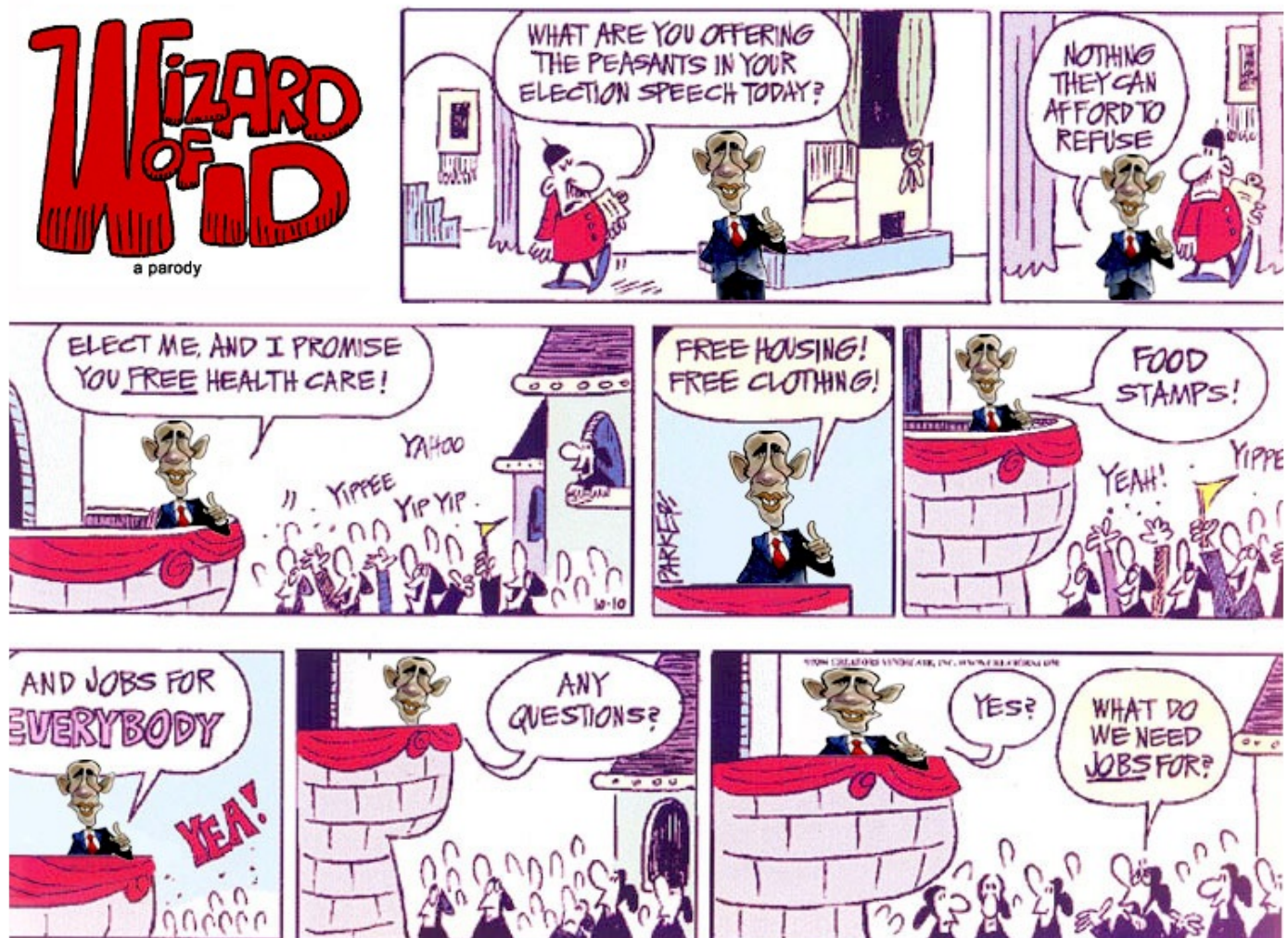
Adios!

Laurent
Maes

Voorzitter LVSV-Brussel

ondervoorzitter LVSV-Brussel & Polititiek
secretaris LVSV-Nationaal ('09-'10),
Politiek secretaris LVSV-Brussel ('08-09),
Bestuurslid LVSV-Brussel ('07-'08),
Lid LVSV-Brussel ('06-'07)

EDITORIAAL

Het rommelt in de Arabische wereld, de Belgische politiek stort stilaan zachtjes in elkaar en er ontploft vanalles in Japan. De PIIGS zitten met een hardnekkige varkenspest en niemand kan u met enige zekerheid zeggen of ze stilaan aan de betere hand zijn, als we eerlijk zijn moeten we misschien zelfs toegeven dat er bitter weinig is veranderd sinds het onheil een tijd geleden uitbrak.

Dit alles is natuurlijk schitterend materiaal voor de nadenkenden mensch; er zijn talloze onderwerpen die brandend actueel zijn: Hoe gaan we om met nucleaire energie? Met de Arabische revoluties die de stabiliteit in de regio – als die er al enigszins was – in gevaar brengen? Of wat met de lidstaten van onze monetaire unie die hun staatsfinanciën vooral filosofisch en relativerend aanpakten: "Ach ja, het is maar geld. En nog niet eens het onze!"?

"Je suis socialist pour la vie" zei hij,

maar de minister van pensioenen Michel Daerden is burgemeester af in Ans. Door zijn eigen partij (de PS) is hij opzijgeschoven omwille van iets 'frauduleus-achtigs', zo moet ik het verwoorden omdat de precieze reden en het bezwarend materiaal me voorlopig nog is ontgaan. Los daarvan kan men zich afvragen of diezelfde PS dan ook zijn functie als minister van pensioenen niet in vraag zou moeten stellen.

Sinds 19 maart is ook een militaire interventie begonnen in Libië waar nu ook België aan deelneemt. We menen tot het kamp van 'de goeie' te behoren maar het is geen eenvoudige issue; hebben we het recht dan wel de plicht om in dergelijke situaties in te grijpen? We zijn er nu, en we kunnen dus alleen maar hopen dat dit globaal gezien tot vooruitgang leidt. In het geval van Libië is zo'n positieve ommekeer (naar Westerse normen) misschien niet zo ver weg; uit het acht-punten programma van de 'National Transitional Council' (de politieke instelling van de Libische rebellen) blijkt dat de rebellen –

althans op papier – een staat naar Westers model nastreven. Punt zes luidt als volgt: "A state that draws strength from our strong religious beliefs in peace, truth, justice and equality". Ongetwijfeld zal dit punt door sommigen aangehaald worden om hun vermoeden te bevestigen dat het een Islamitische revolutie zal worden. Dat is best mogelijk, maar indien het zo is betekent dit niet noodzakelijk het einde van de wereld. Onze eigen maatschappij heeft er ook enorm lang over gedaan om de Christelijke waarden en dogma's volledig los te laten, onze maatschappij is misschien deels verlicht maar zeker niet in die zin dat een fluohesje overbodig is geworden. Een pril begin is nog steeds een begin, en ook daar moeten we tevreden over kunnen zijn.

Er is veel aan de hand in deze kleine wereld, maar om het kort en bondig te zeggen: Laat ons hopen dat het overal en met alles goed afloopt! In het slechtste geval ontploft Fukushima, gaan alle PIIGS failliet, annexeren de Walen het Brussels Gewest, wordt Antwerpen aan de Koerden en zigeuners geschonken via een 'United Nations Partition Plan for Belgium', worden (of blijven) enkele spirituele halve garen de leiders in de Arabische wereld, blijkt dat we veel te weinig CO2 uitstoten en wordt olie daarom nog duurder, en wordt Michel Daerden afgezet als minister van pensioenen. En vervangen door Pascal Smet.

Maar wat de toekomst brengt, dat weten we natuurlijk niet. Alvast bedankt aan alle schrijvers en lezers, mijn complimenten aan voorzitter en bestuur van dit jaar, en alvast veel succes voor de opvolgers!

Thomas
Bodequin

Hoofdredacteur LVSV-Brussel

Alle teksten in Blauwzuur
vertolken de mening van de
respectievelijke auteurs en niet die
van LVSV-Brussel, tenzij anders
vermeld

De Verenigde Staten van Europa: een review...

Europa is de toekomst. Dat leert men al op de lagere school. Of het streven naar meer Europese integratie wel vanuit alle opzichten zo wenselijk is, daar wordt niet echt bij stilgestaan. Eurosceptici zijn toch immers engdenkende nationalist, conservatieven, populist? Uiteraard is Europa al voor een flink stuk dagdagelijkse realiteit. In een geglobaliseerde wereld waar enerzijds landen, zeker buurlanden sterk van elkaar afhankelijk zijn en baat hebben bij een homogene economische ruimte en waar anderzijds grootmachten als de VS en China er niet voor terugdeinzen om zeer krachtadig op te treden op economisch en monetair beleidsvlak is dit niet meer dan normaal.

Op zowel politiek als economisch vlak biedt Europa opportuniteiten en valkuilen. Als voordeel kan Europa bieden dat een concentratie van expertise op beleidsvlak mogelijk is, dat er meer vrijheid van migratie en handel kan zijn, dat de vele bestuursniveaus lichter of overbodig worden. In theorie biedt Europa de perfecte gelegenheid om een zware simplificatie van

rechtsregels, administratie, publieke dienstverlening mogelijk te maken. Simple rules for a complex world. In praktijk is dit vaak allerm minst het geval, met een loodzwaar en ingewikkeld bureaucratisch systeem. Heel te gek wordt het als landen vanuit Europese impuls extra regels invoeren die de persoonlijke levenssfeer van hun burgers aangaat.

Voor het economisch beleid vanuit Europa valt uit praktisch standpunt wat te zeggen. Landen die een soep maken van hun begroting kunnen aangemaand worden om verantwoordelijk met het geld van en voor hun inwoners om te springen. Groeimotoren als Duitsland, Zweden en Nederland kunnen duidelijk maken dat zware overheidslasten dodelijk zijn voor de groei en de rekening uiteindelijk gepresenteerd zal worden aan de burger, via het stabiliteits- en groeipact. De afschaf van idiote kronkels en cirkelredeneringen die de wetgeving van de lidstaten voortbrachten (zie automatische loonindexering) en het invoeren van onoverkomelijke evidenties (zie optrekken van de pensioenleeftijd) kan bespreekbaar gemaakt worden door het competitiviteitspact. Als de staat dan al

moet voorzien in een grootschalige sociale zekerheid, kan dit beter zo efficiënt, logisch en rechtvaardig mogelijk gebeuren. Helaas ervaren we in België al te vaak een koppig, gebaseerd op foutieve redeneringen en misleidend sentiment, reactionair, populistisch 'socialisme'.

De neiging tot homogenisering kan echter ook nadelige gevolgen hebben. Lidstaten aanmanen om hun vennootschapsbelasting te verhogen is een treffend voorbeeld. Er is immers op zich niets mis met fiscale concurrentie, dat er vanzelf voor zal zorgen dat er min of meer gelijkaardige tarieven zullen heersen, die tenminste op rationele wijze tot stand kwamen. Het voordeel van concurrentie geldt overigens ook op politiek niveau. Hoe meer kleinere entiteiten met een verscheidenheid aan wetgeving en bestuursystemen, hoe groter de keuzevrijheid door migratie en men bekomt de voordelen die gepaard gaan met een marktmechanisme.

Monetair beleid is altijd een heikel punt. Ondanks veel tegenwind slaagt de ECB er nog relatief goed in, vaak niet ondanks maar dankzij haar gematigdheid, voorzichtigheid en beperkte bevoegdheid. Krachtadig handelen betekent niet altijd goed handelen (zie The Fed). Met een

aantal haviken in haar rangen zal de rente niet eindeloos tegen de nul aanschurken en de inkoop van 'zwakkere' obligaties blijft al bij al ook beperkt. Het voorlopige noodfonds dient voornamelijk om investeerders te sussen. Een soepel monetair beleid klinkt kordaat ('stimuleren', 'ondersteunen', 'injecteren',...) maar zal op een lange termijn een hinder zijn voor de organische groei van ondernemingen, de ware drijfkracht van de economie in tegenstelling tot virtuele miljarden. Het ziet er niet naar uit dat in de nabije toekomst

"Het ziet er niet naar uit dat in de nabije toekomst eurodogmatici als Verhofstadt en Juncker hun zin krijgen."

eurodogmatici als Verhofstadt en Juncker hun zin krijgen over de gezamenlijke emissie van obligaties, de eurobonds.

Duitsland en Frankrijk vragen zich af of men onder het mom van solidariteit toch niet een gigantisch incentive probleem gaat creëren. Zelfs Trichet beseft dat dat wel eens het geval zou kunnen zijn...

Toon Bosmans

**Aspirant Bestuurslid
LVSV-Brussel**

"Freedom is like health, it is taken for granted while one has it. One becomes aware of it when it has gone."

Henry C. Wallich

**RANDOM LIBERAL
QUOTE!**

De Confederale Utopie

Confederalisme. Al jaren hebben een aantal Vlaamse politieke partijen er de mond van vol. In hun streven naar meer autonomie duikt deze term dan ook te pas en te onpas op in menig verkiezingsprogramma. Sommige partijen (CD&V, Open Vld) zien dit confederalisme als een einddoel, andere (N-VA) zien het als een tussenstap naar een onafhankelijke Vlaamse staat. De perceptie dat men onze huidige federale staat kan doen 'evolueren' naar een confederale, overheerst vreemd genoeg nog steeds de algemene visie in het Vlaamse politieke landschap.

Laat ons eerst en vooral even stilstaan bij de termen 'federalisme' en 'confederalisme'. Een federale staat, of bondsstaat, is een staat die wordt ingedeeld in verschillende deelstaten; in België bvb. zijn dit de gewesten en de gemeenschappen, die elkaar (uiteraard) geografisch overlappen, het zgn. 'bipolair' federalisme. Het primaire gezag berust steeds bij het centraal bestuur, zijnde de federale overheid, die (althans volgens het Belgische model)

beslist welke bevoegdheden mogen worden uitgeoefend door de regio's. In sommige federale staten kennen zij zeer veel autonomie, men spreekt in dit geval van een federale staat waar het zwaartepunt bij de deelstaten ligt. Louter theoretisch bestaat er geen hiërarchie tussen het bestuursniveau van de federale overheid en dat van de deelstaten, beide organen hebben immers evenveel 'macht', doch zij oefenen elk andere bevoegdheden uit. Praktisch gezien mag wel worden gesteld dat het centraal bestuur van een federale staat het morele 'leiderschap' uitoefent over de deelstaten. Deze deelstaten zijn immers geen soevereine entiteiten. Ze zijn gebonden aan de grondwet die door dat centraal bestuur werd opgesteld, en kunnen zich niet plots eenzijdig afscheuren van de federale unie waartoe zij behoren (en m.a.w. onafhankelijk worden).

Een confederatie, of statenbond, daarentegen is in wezen niets meer dan een akkoord tussen onafhankelijke staten om bepaalde bevoegdheden samen uit te oefenen. Het begrip 'confederale staat' is dan ook een contradictio in terminis, een

confederatie is immers een bond van onafhankelijke staten. Er wordt niet plotseling één nieuwe staat gevormd. In een confederatie, zoals de Europese Unie er de facto één is, spreken we dan ook eerder van 'lidstaten' in plaats van 'deelstaten', gezien de term 'deelstaat' eerder een federale verbondenheid impliceert. In de confederale unie berust het primaire gezag niet bij het centraal bestuur, zijnde de confederale overheid, maar wel bij de soevereine lidstaten. Zij beslissen immers welke bevoegdheden door het centrale (=confederale) gezag mogen worden uitgeoefend. Het staat elke lidstaat op elk moment vrij om uit de unie te stappen, en de (voorheen) confederale bevoegdheden opnieuw zelf uit te oefenen. In een confederatie kan er slechts zeer zelden sprake zijn van een grondwet, elke onafhankelijke lidstaat heeft immers (meestal) al zijn eigen grondwet.

Bovenstaande definities in acht nemend, kunnen we eigenlijk besluiten dat federalisme en confederalisme bijna tegengestelde begrippen zijn. Het is dan ook volstrekt onmogelijk om te 'evolueren' van een federaal naar een confederaal staatsverband, aangezien men, om een confederatie te kunnen vormen, eerst over onafhankelijke staten moet beschikken. Als België bijgevolg een confederatie zou worden, impliceert dit dat:

1) de deelstaten (die dan wellicht zouden worden herleid tot Vlaanderen, Wallonië en Brussel) elkaars soevereiniteit en onafhankelijkheid moeten erkennen, en (normaliter) elk hun eigen grondwet moeten opstellen (wat betekent dat de Belgische grondwet wordt opgeheven), en dat

2) deze onafhankelijke staten onmiddellijk samenwerkingsakkoorden moeten sluiten, waarbij elke lidstaat (dus zowel Vlaanderen als Wallonië als Brussel) op elk moment het recht heeft om een einde te maken aan dit confederale model.

Als men bijgevolg al over een evolutie kan spreken, gaat het schema federalisme à confederalisme à onafhankelijkheid dus niet op, maar wel: federalisme à soevereiniteit

van de deelstaten à onafhankelijkheid à confederalisme.

Een dergelijke radicale ingreep, waarbij men op een gegeven moment de grondwet opzij moet schuiven, en waarbij de drie deelstaten hun onafhankelijkheid moeten verkrijgen vooraleer men het einddoel kan bereiken (= een Belgische confederatie), kan echter moeilijk nog worden omschreven als een 'evolutie', de term die de grootste partij in ons land zo graag gebruikt. De geschiedenis heeft al aangetoond dat zo'n gebeurtenis achteraf eerder het etiket van 'revolutie' op zich krijgt geplakt. Toch zal België, indien er niet aan de bovenstaande eisen is voldaan, nooit een confederatie zijn, maar hoogstens een sterk gedecentraliseerde federale staat, een staatsvorm die in België al te vaak wordt verward met een confederale unie. Bijgevolg kan deze federale staat enkele confederale elementen vertonen (fiscale autonomie voor de regio's, ...), maar is het daarom verre van een confederatie. Dit is vergelijkbaar met de politieke situatie in ons land tussen 1970 en 1993. Na enkele staatshervormingen bevatte onze (toen nog) unitaire staat wel federale elementen, maar pas na de vierde staatshervorming, zijnde het Sint-Michielsakkoord in 1993, werd België grondwettelijk een federale staat.

Vanuit deze visie maken de Vlaamse 'confederale' partijen zichzelf eigenlijk iets wijs. Persoonlijk keur ik hun doelstellingen zeker niet af, maar zij moeten beseffen dat hetgeen zij door het uitvoeren van hun huidige programma willen realiseren geen confederalisme is, maar enkel een ver doorgedreven regionalisering. Wat men eigenlijk bedoelt met die confederalisering, is wellicht de uitvoering van grondwetsartikel 35. Dit artikel bepaalt de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten. Alles wat niet in dit artikel wordt vermeld, blijft federale materie. In de meeste federaties gaat men echter omgekeerd te werk: alle bevoegdheden van de federale overheid worden vermeld in de grondwet. Alles wat daar niet in staat, blijft

op het deelstatelijk niveau. Dit tegengestelde concept hangt nauw samen met de manier waarop ons land federaal is geworden. In het verleden betekende een federalisering immers een centralisatie van de macht. Grote federaties (zoals de VSA, Duitsland...) zijn ontstaan uit een losse confederatie van onafhankelijke entiteiten. Wanneer die onafhankelijke staten besloten om één staat te gaan vormen, werd de macht per definitie gecentraliseerd, wat toen een synoniem werd voor gefederaliseerd. Ons land heeft de omgekeerde evolutie doorgemaakt: om van het unitaire België een federale staat te maken, moest de macht worden gedecentraliseerd, waardoor de term federaliseren een tweeledige betekenis heeft verkregen sinds ons land deze evolutie heeft ondergaan. Dit maakt van België een land met een uniek federaal karakter.

Een tijdje geleden hoorde ik, tijdens een politiek debat te Brussel, ook Lode Vereeck pleiten voor het zogenaamde confederalisme. 'Maar het enige wat naar onze visie nog gemeenschappelijk moet gebeuren, is het beheer van Brussel en Defensie', sprak de gewezen LDD-voorzitter. Wel, meneer Vereeck, zelfs hetgeen u voorstelt is nog steeds geen confederalisme, maar de meest doorgedreven en extreme vorm van federale decentralisatie (waarbij het federaal verbond eigenlijk zodanig wordt beperkt, dat men de zin ervan in vraag kan stellen). Wat ik met deze stelling tracht te bewijzen, is niet dat het onmogelijk is om een confederaal België te vormen (het is immers wel mogelijk als men de twee essentiële voorwaarden, hierboven beschreven, in acht neemt), maar dat België, ongeacht de hoeveelheid geld en bevoegdheden die naar de regio's wordt overgedragen en ongeacht de hoeveelheid autonomie die aan de deelstaten wordt toegekend, nooit plotseling een confederatie zal zijn.

Hoewel confederale unies in het verleden vrij zeldzaam waren, en ook maar zelden

hebben standgehouden, vormt dit schrijven allerminst een pleidooi tegen het confederalisme. Het is slechts een oproep aan de Vlaamse partijen om hun confederale sprookje nu eindelijk eens opzij te schuiven en duidelijk aan te geven waar zij voor staan: ofwel een federale Belgische staat (al dan niet gedecentraliseerd, dat vormt uiteindelijk het grote communautaire twistpunt) of een definitieve splitsing. Een andere mogelijkheid is er niet, of het zou de terugkeer moeten zijn naar het unitaire België, een idee dat momenteel nog onrealistischer lijkt dan de definitieve splitsing van het land.

Laat het voor eens en voor altijd duidelijk zijn: waar de (zogenaamd) confederale partijen in ons land naar streven, is niets meer en niets minder dan een gedecentraliseerde federatie. Een Belgische confederatie is een utopie. Er valt geen enkele logica te bespeuren in een model waarbij Vlaanderen eerst onafhankelijk zou worden, om daarna die onafhankelijkheid onmiddellijk weer op te geven voor een 'hernieuwde' samenwerking met een gemeenschap die op fundamentele sociaaleconomische kwesties andere (en soms zelfs tegengestelde) beleidskeuzes maakt dan zij zelf. Wat het ook mag worden, laat ons eerst en vooral hopen dat er binnenkort eens een sterke en daadkrachtige regering opstaat, die (eindelijk) zal beslissen welke richting het met dit land wil uitgaan. Per aspera ad astra, Bart?

John
Casier

**Aspirant Bestuurslid
LVSV-Brussel**

Niet de migrant maar het beleid is het probleem!

Het succes van Geert Wilders in Nederland moet ons aanzetten na te denken over de volgende vraag: is migratie werkelijk onverzoenbaar met onze manier van leven? Persoonlijk denk ik dat migratie onverzoenbaar is met de huidige instellingen. Ik stel evenwel voor om niet te proberen de migranten buiten te houden, maar om onze instellingen aan te passen.

Onze overheid is een territoriale dienstverlener die georganiseerd is op democratische wijze en een solidaire gemeenschap en veilige ruimte omvat. Elk van deze elementen zal in combinatie met migratie problemen veroorzaken wanneer de instellingen niet aangepast zijn. Migratie kan de concurrentie tussen overheden verbeteren en daardoor de kwaliteit van de territoriale dienstverlening verhogen. De macht van elke overheid afzonderlijk over zijn burgers verkleint en de burgers worden maximaal in staat gesteld hun doelen na te streven. Daarom is een open migratie een noodzakelijke tegenhanger van de vrijheidsbeperking die noodzakelijkerwijs met een overheid steeds gepaard gaat.

De meerderheid binnen een democratische gemeenschap krijgt het recht om in grondwettelijk afgebakende domeinen hun wil op te leggen aan de minderheid. Dat recht is een verregaande inbreuk op de individuele vrijheden. Hoe meer

overeenstemming er is over gemeenschappelijk gedeelde normen en waarden, hoe minder vaak men een inbreuk zal moeten verdragen op deze vrijheden. Hoe vaker men zich zal kunnen verzoenen met de meerderheidsopinie ook. Men kan en mag niet verwachten dat men een democratische gemeenschap zomaar met iedereen wenst te delen. Men geeft immers zijn vrijheden in de handen van die medeburgers en daarvoor moet men de medeburger vertrouwen.

Wil men het democratische recht aan zoveel mogelijk mensen toekennen dan moet men de domeinen waarin men bij meerderheidsbesluit zijn wil kan opleggen grondwettelijk beperken. Slechts weinige zullen bezwaren hebben de weginfrastructuur te delen met religieuze extremisten, maar elke progressief zal steigeren wanneer religieuze extremisten mee het familierecht gaan bepalen. Het komt er dus op aan de overheid met

grondwettelijke beperkingen zoveel mogelijk uit het privéleven van de burgers te halen wanneer men een democratische gemeenschap verzoenbaar wil maken met migratie. Hoe kleiner - en dus talrijker - de democratische gemeenschappen zijn, hoe meer burgers een democratische gemeenschap zullen vinden die bij hun normen en waarden aansluit.

Daarnaast delen we ook een solidaire gemeenschap. In die gemeenschap zullen onvermijdelijk mensen zitten die een tekort hebben om een menswaardig bestaan te leiden. Mensen die een lager verdienvermogen hebben, maar dit toch maximaal benut hebben, kunnen op die manier een deel van dat tekort bijgepast krijgen. Wanneer een systeem van onverantwoordelijkheid wordt gehanteerd binnen de solidaire gemeenschap zullen ook mensen die hun verdienvermogen niet maximaal benutten worden onderhouden door de solidaire gemeenschap. Dat is een vorm van misbruik die de burger nooit zal tolereren. De burgers zullen, wanneer het verantwoordelijkheidsprincipe niet gehandhaafd kan worden, trachten deelgroepen, die statistisch meer kans maken om een eigen belang te hebben bij misbruik van het systeem, uit het systeem te weren. In België zijn de bekendste voorbeelden de etnische/culturele minderheden van migranten en Franstaligen.

Wil men migratie duurzaam samen laten gaan met solidariteit dan moet men de toegang tot de solidaire gemeenschap niet zomaar toewijzen, maar laten verwerven en nadien het verantwoordelijkheidsprincipe hanteren. Zo bijvoorbeeld bij nieuwe burgers en al wie meerderjarig wordt. Dit kan enkel of in een persoonsgebonden vereniging zoals een vakbond, mutualiteit en verzekeringsmaatschappij; of in een kleine territoriaal gebonden solidaire gemeenschap met een sterke politieke verantwoordelijkheid voor de controles op misbruiken.

Tot slot heeft men nog de basisvoorziening aan veiligheid binnen een bepaalde ruimte.

Wanneer inbreuken niet worden opgespoord en bestraft zal de gemeenschap trachten muren op te trekken rond een veilige ruimte en groepen uit te stoten die een verhoogde kans om een eigen belang te hebben bij crimineel gedrag. Het meest gekende voorbeeld is de vijandige houding t.o.v. visible minorities zoals zigeuners, Oostblokkers.

Wil men migratie duurzaam verzoenen met een basisvoorziening aan veiligheid zal men een criminele verantwoordelijkheid moeten handhaven. Dat kan door een persoonsgebonden dienstverlening te hebben, waarbij men slechts muren kan trekken rond zijn eigendom en niet rond het territorium. Of door een kordate aanpak van politie en justitie op het niveau het dichtst bij de burger, dat onderhevig is aan een sterkere politieke verantwoordelijkheid voor plaatselijke uitpattingen.

De bestaande vijandigheid tegen migratie in België, wat zich uit in een bepaalde rechtse Vlaamse partij die tot een kwart van de kiezers opeiste, is het effect van een falende justitie, een gebrek aan verantwoordelijkheid in de sociale zekerheid en een te ruime bevoegdheid en bemoeienis van de overheid. Een falende staat creëert steeds een vijandigheid t.o.v. migratie, migranten en kansengroepen. Als links het echt goed voor heeft met één van deze groepen, zou ze beter een beleid van criminele en sociale verantwoordelijkheid voeren op het niveau het dichtst bij de burger.

Jitte
Akkermans

**Aspirant Bestuurslid
LVSV-Brussel**

Problemen en oplossingen in verband met rating agencies

De economie struikelde zo'n drie jaar geleden over het speelgoed van enkele creatieve bankiers, belande zo in het ziekenhuis en alsof dat niet genoeg was raakte diezelfde economie nog eens besmet met de ziekenhuisbacterie. Het was een variant van de varkenspest genaamd de PIIGS. In datzelfde verhaal komen we een soort World Health Organization tegen die vreemd genoeg niet of slechts vaag in de aftiteling vermeld wordt. Deze organisatie heeft nochtans welgeteld drie 'ministers of information': Moody's, Standard & Poor's en Fitch; alledrie zijn ze erg consistent in het verklaren dat 'alles fantastisch gaat'. Wanneer enkele maanden later blijkt dat drie ledematen niet meer goed vasthangen en het vierde afgezet moet worden, laten ze wel weten dat ze dan toch beslissen om hun rating te verlagen.

Het probleem

Rating agencies zijn for-profit ondernemingen die oorspronkelijk een - mijns inziens - betrouwbaarder business

model hanteerden: De gebruikers van credit ratings waren abonnees van de Credit Rating Agencies (CRA's) en betaalden dus voor het verkrijgen van zo correct mogelijke informatie. Het was met andere woorden in het belang van de CRA's zelf om onvertekende, objectieve en correcte informatie te verschaffen aan zijn klanten. Vandaag werken de belangrijkste CRA's op een andere manier, vandaag zijn de uitgevers van de financiële assets de klanten en worden de ratings gratis bekend gemaakt. Meer gedetailleerde rapporten gaan wel nog naar de abonnees, maar die vormen niet langer de grootste bron van inkomsten. Dergelijke CRA's hebben er dus alle belang bij om niet te streng te zijn in hun ratings, bedrijven willen niet dat hun producten een slechte rating krijgen en als dat toch het geval is kunnen ze nog altijd kijken wat de concurrerende CRA's ervan kunnen maken. Een dergelijk business model draagt dus een moral hazard met zich mee.

Los van die moral hazard of er net het gevolg van is de vaststelling dat de grote

**" De betrouwbaarheid van de voormalige
Irakeese minister van informatie is misschien
wel groter dan die van Moody's, Fitch en
Standard & Poor's samen... "**

CRA's in veel gevallen of in belangrijke gevallen het totaal laten afweten wanneer een rating terecht verlaagd moet worden. Enron is daar een ideaal voorbeeld van; tot luttele dagen voor het bedrijf het faillissement aanvraag (in een chapter 11 bankruptcy regeling) stond het bij de drie grote CRA's nog op "investment grade". De toestand in de PIIGS landen is ook, zacht uitgedrukt, buitengewoon triest te noemen. De sleutelmomenten van de hele ontwikkeling in de betrokken landen lijken totaal ongesynchroniseerd met de ratingverlagingen die de CRA's doorvoeren. Sterker nog, en dat is meteen een volgend probleem, de ratingverlagingen kondigen soms wel degelijk problemen met schuldfinanciering aan maar de vraag is in hoeverre het net deze ratingverlagingen zijn die de problemen veroorzaken. De delay die steeds op de ratingverlagingen zat (of zit) brengt namelijk een aroma van smeerlapperij met zich mee. Zonder uit te weiden en aan academische bewijsvoering te gaan doen, volg ik volgende plausibele redenering: Wanneer de CRA's samen met

de markt problemen spotten met de kredietwaardigheid van een onderneming en hierover meteen communiceert, wordt er slechts één maal een neerwaardse druk uitgeoefend. Wanneer de CRA's echter met een delay op het negatieve marktsentiment de ratings publiceren, dan wordt de neerwaardse druk verspreid over twee (of meer) momenten, de ratingverlaging wordt dan gezien als een bevestiging van de dalende waardering en een dalende trend op de markten. Nu is het niet onplausibel dat de druk concentreren in één moment minder paniek veroorzaakt op de markten; immers zorgt een verkoopgolf vaak voor een marktprijs die soldenbeleggers aantrekt; zij kunnen dan van mening zijn dat de marktprijs door paniek onder de realistische prijs is gezakt. Zij zullen het zijn die de sterke val kunnen compenseren in dat ene moment. Komen na dit moment nu nog ratingverlagingen van CRA's (met al dan niet een delay tussen CRA's onderling), is het niet onaannemelijk dat dit het negatief sentiment zal uitvergroot tot een panieksituatie, een blijvend dalende trend

en dat wie nog in het bedrijf geloofde nu zijn verliezen neemt om grotere verliezen te vermijden.

Veel problematischer nog is dat net door die ratingverlaging de betrokken ondernemingen een hogere prijs zullen moeten betalen om schuld aan te gaan en aan strengere voorwaarden zullen moeten voldoen. Op die manier worden ze net nog minder kredietwaardig dan ze aanvankelijk al waren. Indien de hele CRA sector niet zou bestaan, zouden investeerders verplicht worden zelf analyses uit te voeren of dit uit te besteden; dit zou het veel gemakkelijker maken om verantwoordelijkheid toe te kennen bij foute analyses en het zou er mogelijk toe leiden dat de investeerders een vrij goed idee hebben van wat voor assets ze zich aanschaffen. Het is duidelijk dat heel wat investeerders de Collateralized Debt Obligations (CDO's) nooit aan een serieuze screening hebben onderworpen, de CRA's die deze taak dan zagezegd op zich namen hebben er ferm hun voeten aan geveegd. Het was dan ook wel een smerige constructie gebaseerd op valse statistische ideeën. Zo kort mogelijk uitgelegd ging het als volgt: Van mortgage securities werden CDO's gemaakt; men stelde statistisch vast dat men de bundel kon opdelen in bv. 60% met een AAA-rating, 30% met BBB-rating en 10% met een CCC-rating. Op zich creëert dit geen enorm probleem indien de statistische analyse ook relevant is voor de toekomst (en dat was ze geensinds, jammer genoeg), maar het ging nog verder. De BBB-bundel werd dan afgezonderd van de rest en ook daarop werd een statistische analyse uitgevoerd, en werden weer pakketjes CDO's gemaakt (CDO² genoemd, een CDO van een CDO) met opnieuw onder andere AAA-ratings. Dit creëerde enorm complexe ketens met quasi-oncontroleerbare onderliggende waarden, maar logisch gezien zou men weinig vertrouwen moeten schenken aan een oncontroleerbaar financieel instrument, niet? Dat hebben de CRA's dus niet gedaan. De problemen situeren zich dus in verschillende dimensies: Gebrek aan verantwoordelijkheid, het ontbreken van

mogelijke sanctionering, gebrek aan concurrentie en een totaal gebrek aan onafhankelijkheid.

Mijn voorstel: Hervorming van de Credit Rating sector

Er zijn verschillende opties die zich aanbieden om deze problemen op te lossen of naar een beter systeem toe te werken, ik bespreek hier enkel die oplossing die ik zelf verkies; volgens mij is het creatieve brein van de lezer immers voldoende geprikkeld in de vorige paragrafen om zelf tot frisse oplossingen en ideeën te komen.

1 Moral Hazard: Om de enorme moral hazard uit de Credit Rating sector te halen is mijns inziens slechts één effectieve en efficiënte oplossing: Dit business model verbieden voor Rating Agencies. De Rating Agencies bevinden zich in een oligopolie en concurrentie aanwakken is zowat onmogelijk (lees ook verder over het oligopolie), dus kan het ook geen oplossing bieden om de big three via de markt te verplichten hun business model aan te passen. Indien een bailout in de toekomst mogelijk blijft heeft de staat ook de plicht tegenover zijn burgers om zich in te dekken tegen het risico hiermee verbonden, daarenboven leidt meer transparantie eveneens tot competitievere markten die de marktwerking zouden moeten stimuleren.

2 Het oligopolie (en een Nationaal CRA): Er is geen plaats in de Credit Rating sector voor een groot aantal concurrerende CRA's. Deze sector kan aanvankelijk concurrentieel starten, maar op wereldniveau zullen natuurwetten als het ware de macht naar een kleine groep doen schuiven. Want enkele CRA's zullen 'het betrouwbaarst' zijn en zo zullen ze constant marktaandeel blijven winnen. U vindt het dan waarschijnlijk ook niet moeilijk om akkoord te gaan met de stelling dat twintig CRA's een ongemakkelijk onevenwicht zou zijn op deze markt, wanneer enkele CRA's in weinige mate betrouwbaarder bevonden worden dan de rest, zullen deze automatisch hun marktaandeel vergroten en snel kleinere CRA's van hun broodnodige

marktaandeel beroven. Omdat ik dit zie als een natuurlijk oligopolie, zie ik hiervoor als oplossing het opstarten van een nationaal CRA onder bevoegdheid van de nationale bank. Omdat het onmogelijk is om alle financiële instrumenten grondig te analyseren zou deze instelling ten minste gedeeltelijk op aanvraag werken. Financiële instellingen kunnen hun producten laten analyseren door deze instelling die vervolgens een rating toekent, dit is belangrijk omdat enerzijds de nationale banken (het CBFA) verantwoordelijk zijn voor de stabiliteit in het financiële systeem en anderzijds omdat de staat zijn risico dient te beperken wanneer het bailouts aanbiedt. De staat zou dan ook geen bailouts mogen aanbieden voor financiële instrumenten die het label van deze instelling niet kreeg; maar omdat het niet recht hebben op een bailout niets verandert aan het 'too big to fail'-idee, kunnen we realistischer stellen dat we inplaats van een bailout voor die instellingen een soort Chapter 11 kunnen organiseren. De onderneming wordt dan op een zo gezond mogelijke manier ontbonden. Er moet ook steeds onderzocht worden wie verantwoordelijk is voor mogelijk frauduleuze constructies zodat deze personen zich niet kunnen verschuilen achter de rechtspersoon die de onderneming is. Belangrijk is dat men enerzijds een actieve rol van de financiële instellingen stimuleert: Zij moeten er belang bij hebben om de producten die ze op de Belgische markt aanbieden te laten raten. Anderzijds is het belangrijk dat men een vorm van actieve controle invoert waarbij aanzienlijke investeringen in exotische assets leiden tot een automatisch onderzoek van dit Nationaal Credit Rating Agency (NCRA). Bij onregelmatigheden is het dan de taak van deze instelling om een waarschuwing in de vorm van een persbericht te publiceren, dit kan eventueel ook – mits een waarschuwingstermijn – de exposure van bepaalde financiële instellingen aan deze producten bevatten.

3 De vicieuze cirkel van creditverlagingen: Om de vicieuze cirkel

te vermijden waarin ratingverlagingen leiden tot nog meer moeilijkheden en zo een ware crash van de schuldenstructuur van de onderneming alsook de marktprijs van het geassocieerde aandeel, zou het NCRA reeds een waarschuwing uitsturen bij de start van een onderzoek of analyse. Men zou afspraken maken in de communicatie hierrond waardoor elk persbericht dat een onderzoek aankondigt vergezeld wordt door een motivatie of reden; en wel in die zin dat men een zekere homogeniteit aanhoudt binnen de communicatie. De motivatie moet al een idee geven van de aanzet van het onderzoek; zo zou een "Verzoek tot rating" nooit verward worden met "Onregelmatigheden". Het klopt dat deze persberichten op zich al een eerste schok zullen veroorzaken op de markten, maar het is een vorm van eerlijke transparantie die de markt kan voorbereiden op nieuws. Na enige tijd kan men ook verwachten dat de markt zekere verwachtingen zal koppelen aan deze initiële persberichten, zo zal het systeem vrijwaard worden van al te grote schokken of onterechte paniecreacties.

4 Verantwoordelijkheid: Dankzij dit systeem wordt de verantwoordelijkheid duidelijk(er) verdeeld tussen enerzijds het NCRA en anderzijds de financiële sector. Het wordt bij wijze van spreken glashelder wanneer uw centen veilig zijn en wanneer niet, beslist u uw spaarcenten bij een IJslandse bank te deponeren die geen rating of een slechte rating van het NCRA kreeg dan is dat duidelijk op eigen risico. Is een ander product razend populair en koopt men massaal toxische assets die wél als veilig bestempeld werden door het NCRA, dan weet men evengoed dat men dan wél kan aankloppen voor een bailout. Dit lijkt oneerlijk omdat weinigen echt overtuigd zijn dat de banken bijvoorbeeld die bailout ooit hebben verdiend. En dat klopt ook ergens, bailouts zijn in principe verre van wenselijk, maar in deze sector zijn ze een realiteit waar we mee moeten leven; daarom is ook een systeem van verantwoordelijkheid nodig waarbij roekeloos (zonder rating of met slechte rating van het NCRA) gedrag wordt bestraft, namelijk met een Chapter

So the have the power to price. And if you wanna know one question to ask in terms of determining whether somebody's got a good business or not, just ask 'em whether they can raise prices tomorrow... (Warren Buffett over rating agencies)

11 ontbinding van de onderneming, en waarbij voorzichtig gedrag (gesteund door het NCRA) bevoorrecht wordt. Bovendien zou het NCRA gefinancierd worden door bijdragen gelinkt aan vergunningen voor financiële instellingen en door het leveren van diensten aan marktprijzen aan financiële instellingen. Vanzelfsprekend is onafhankelijkheid van de regering noodzakelijk alsook het vermijden van enige conflicts of interests.

Besluit

Door de enorme omvang van financiële reuzen, met balanstotalen ettelijke malen groter dan ons BBP, moeten we rekening houden met de mogelijkheid op een onvermijdelijke (reeks van) bailout(s). Ideologisch gezien zijn bailouts verwerpelijk omdat ze in zekere mate risico's die ondernemingen niet zouden maken in een vrije markt stimuleren en belonen, realistisch gezien staan regeringen met hun rug tegen de muur wanneer een financiële instelling dreigt over kop te gaan. Door het oprichten van een NCRA kunnen we een zekere risicobeperking en

verantwoordelijkheidszin introduceren, de NCRA kan ook wijzen op toxische producten waarvoor geen wettelijk kader bestaat en zo bijdragen aan het up-to-date houden van de regulering inzake financiële markten. Daarom zou dit systeem een goede tradeoff zijn tussen regulatie, interventie en een goed werkende markt (die een zekere transparantie en concurrentie vereist).

Thomas Bodequin

Hoofdredacteur LVSV-Brussel

Racial profiling 101

Racial profiling is the police practice of searching a particular part of the population which is, according to the theory, more crime prone. A criminal is a criminal, and if he is caught, society is better off. But does this imply that criminals may be caught in every which way it is possible to catch them? Certainly not.

Racial profiling has some things going for it. It would be impossible for police units to search every single person at random, and thus doing this to a select demographic, which can be judged more likely to commit crime, seems a smart allocation of limited resources. Keeping an eye on everybody is simply too difficult and costly to do. For instance, in Russia, Chechen terrorists regularly commit violent acts in Moscow, even not so long ago they blew up a couple of metro's. Now, for the security services, keeping an eye on everybody in Moscow would be an impossible thing to do, for there are just too many people. It would make sense to concentrate the searches on the demographic more likely to commit some terrible act. So keeping an extra careful eye on Chechen's would seem rather logical.

Moreover, it is not prejudiced policing, but rather "statistical discrimination". If a demographic is indeed more crime prone than another, this discrimination might be effective in fighting crime. Racial profiling is an economic theory of crime, which namely presumes "that any rational individual is less likely to engage in an activity if the cost of the activity increases." This shows that active criminals of a profiled group will think twice before committing a crime, because the risk of getting caught has augmented tremendously. Racial profiling also deter possible offenders within that category, who know that if they were to engage in the path of criminal activities, run a much higher risk of getting caught. This works well in a principle of punishment which focuses on deterrence.

But racial profiling comes with great risks, namely that of alienating a whole portion of society. If you systematically target people of one color, it is only logical that they will feel oppressed and targeted. Always aiming for the same people will create a resentment of that minority vis-à-vis the government, and the police who continually search them. So this comes at the risk of alienating whole communities, which might have nothing in common with the people

the police has set itself to catch but the physical features.

Furthermore, by focusing on one population, it is certain that you will catch more people doing illegal activities, but this might just be the result of more intense searches. Not that that specific demographic is more crime prone. If you were to take any segment of society it would be possible to see a surge in the detection of crime, just because more men are on the job.

Furthermore, racial profiling is aimed at one community. Only in that specific community there would be "zero tolerance", which is discrimination. Arguably, this policy will result in more arrests of the targeted demographic, and as a result take away a lot of the human capital that segment of society has. More members of the community would be apprehended, members that might be necessary for its stability and productivity. As with quality-of-life policing, such practices might have an adverse effect on the targeted community. Too many of its members might be sent to prison, and come back even worse than when they left (unless of course the penal system focused on reform, and had a very high success rate, in which case racial profiling might actually benefit a community in the long run, but this is far too optimistic), which will ultimately contribute to a deterioration of communities. This is clearly not in the best interest, in view of my perception of the role of imprisonment.

Another objection to be raised is the fact that racial profiling is sometimes ineffective, and thus loses one of its main attributes, the fact that it is a wise allocation of limited resources. The racial profiling can be brought to such an extent that it is just harassment. The fact that one is black can constitute enough to be racially profiled, like the case of Robert Wilkins has showed.

Finally, the last problem racial profiling has brought with it, is the fact that people who are not targeted are more likely to commit

crime. If they begin to notice they are not being pulled over for random searches than they might start massively doing the drug courier business, or another kind of illicit activity. Because, after all, men are rational, and if they see that the risk of getting caught is very small, than it might be worth trying our luck at some illegal, highly profitable activity. The racial profiling issue does not also take into account people can start to change their features so that they do not fit into the class of the "profiled" people.

In this case, it seems clear, at least to me, that racial profiling is not beneficiary to the whole of society. This matter is of importance to me because I view it as one of those policies which aim to do good, but stigmatize and alienate hard-working members of society just because they were born the way they were. There is an injustice which seems to be neglected; namely that innocent people are also targeted by these "safety measures". From the moment innocent people begin to suffer just because of their physical attributes, something is wrong. I believe it is of high importance, certainly now in these economically barren times, where blaming a minority for the problems seems particularly enticing. It is, for me at least, a call to sanity, not to let such things pass, no matter how bad things seem to be. Resorting to the harassment or stigmatization of any one segment of society is wrong. Furthermore, it is also simply not a productive measure, which grows more on the prejudice of certain people rather than the logic and reasoning which is necessary when implementing such policies. That is why I feel so strongly about it.

Phil
Buydens

Lid LVSV-Brussel

L V S V

Liberaal Vlaams StudentenVerbond

liberaalvlaamsverbond

**STUDIEDAG:
VRIJHEID en
HEDENDAAGSE REGIMES**

ZATERDAG 2 APRIL - LEUVEN

ESSAY: Karel De Gucht

Gezonde identiteit

De Vlaamsnationale kringredenering

Vlaanderen heeft het nationalistische discours over identiteit er intussen flink ingelepeld gekregen. Niet in onze naam!, protesteerden eindelijk een aantal ongemanierde, kleinburgerlijke, zogeheten cultuurdragers als Tom Lanoye en Luc Tuymans, die van Bart De Wever daarom meteen bovenvermelde adjectieven opgespeld kregen. Toch is wat ideologisch weerwerk tegen de heersende identiteitspolitiek meer dan nodig, stelt Karel De Gucht: 'De maatschappelijke meerwaarde van een gezonde identiteitsbeleving,' betoogt De Wever, 'ligt vooral in de creatie van een ethische gemeenschap'.

Ik huiver instinctief als ik een dergelijk adjectief lees. Ideologisch gezond zijn lijkt me iets, om Thatcher te parafraseren, 'like being a lady. If you have to tell people you are, you aren't.' Ik vrees dat het politieke cultiveren van identiteit vooral gemeenschappen verdeelt en ethisch burgerschap ondermijnt. Ze herleiden tot nationale identiteit stuit me bovendien tegen de borst. Ik kies mijn eigenheid graag zelf, als het even mag. En zelfs al zou een open identiteitsbeleving een maatschappelijke meerwaarde opleveren, dan nog spoort de politieke invulling ervan niet met mijn opvatting over democratie en burgerschap. Dan wordt Vlaanderen onwillekeurig ook de grens van onze democratie. Dan zijn we Vlaming, niet om Europeeër te worden, maar om Vlaming te blijven, punt uit.

Behoudsgezind radicalisme

Het ideologische kader voor De Wevers nationalisme haalt hij naar eigen zeggen bij Edmund Burke, de 18de eeuwse politieke filosoof die als grondlegger van het conservatisme gezien wordt. Die waarschuwde bij het uitbreken van de Franse revolutie voor het geloof in de maakbare samenleving, voor eenvoudige politieke utopieën die men tracht op te leggen aan een complexe realiteit. 'De overmoed van een maatschappelijke tabula rasa wordt keer op keer door de geschiedenis afgestraft', leerde De Wever, en alleen de organisch gegroeide maatschappij, steunend op het gezin, de school, de vereniging en uiteindelijk de Vlaamse cultuurgemeenschap, biedt kans op een leefbare democratie.

Kan je daar tegen zijn?

Ja hoor, het Vlaams-nationalisme zou zichzelf niet zijn als het niet in de verdomhoek zou zitten. Want 'na de simplismen van de Koude Oorlog hebben sommigen nood aan nieuwe simplismen, en een aantal bloedige conflicten, ex-Joegoslavië op kop, stigmatiseerden het nationalisme verder'. Toch wil De Wever 'positief met een nationale identiteit aan de slag, want hij gelooft niet in het verhaal van de global village, alsof we nu allemaal wereldburgers zijn.'

Wie nationalisme afzweert daarom meteen als wereldvreemd kosmopoliet afdoen, is wel erg kort door de bocht – bijna simplistisch. Moderne ideologiën zijn immers ver verwijderd van het soort utopieën waartegen Burke fulmineerde. Zeker het liberalisme. Daarin was altijd al ruimte voor maatschappelijke verbanden, zelfs voor een vorm van patriottisme. John Stuart Mill bijvoorbeeld was zeer beducht voor de uitbreiding van de democratie naar groepen mensen die mekaars leefwereld nauwelijks kenden, 'en vooral wanneer ze verschillende talen schrijven en spreken'.

Toch maakte hij duidelijk onderscheid tussen een progressieve en platvloerse variant van nationalisme: 'We need hardly say that we do not mean nationalism in the vulgar sense of the term: a senseless antipathy to foreigners; an indifference to the general welfare of the human race, or an unjust preference for the supposed interests of our own country.' Alleen iemand van kwade wil kan het moderne Vlaanderen ervan verdenken zo'n bekrompen nationalisme aan te hangen, toch?

Maar als je dieper graaft, trekt het nationalisme in Mills wereldbeeld wel degelijk in een andere richting: 'We mean a principle of sympathy, not of hostility. We mean, that one part of the community do not consider themselves as foreigners with regard to another part, that their lot is cast together.' Dat een meertalige massademocratie moeilijk te bevatten was voor een Brit 150 jaar geleden, mag niet verbazen. Maar voor het afboorden van de democratie op basis van nationale identiteit zal je bij liberalen niet snel steun vinden. Toen niet, nu niet, en terecht. De rol van het nationalisme is bovendien flink veranderd door de jaren heen, dat zou uitgerekend de historicus in De Wever toch naar waarde moeten schatten. Een kinderziekte, noemde Einstein het ooit, de mazelen van de mensheid. Een noodzakelijke fase voor opgroeiende democratieën, maar bij volwassenen erg schadelijk. Ook dat blijkt uit de geschiedenis. De zogeheten ethische gemeenschap waar het nationalisme garant voor zou staan, leidt al te gemakkelijk tot onethisch gedrag tegenover zij die buiten de gemeenschap staan. De geroemde ethische praxis uit zich vooral in een gedoemde poging de normen en waarden van de gemeenschap aan iedereen op te leggen. Wat nu onbeschoft heet, wordt dan al gauw on-Vlaams. Mijn lezing van het nationalistische palmares is inderdaad simpel: zonder is gezonder.

LVSV in beelden! (1)

Na elke LVSV activiteit
zakken we af naar den Draftbar
om de discussies
verder te zetten bij een
frisse pint!

De aula zat ook voor ons
tweede
Kopstukken-debat stampvol!

Ressentimento!

Blijft nog de vraag waarom nu net de Vlaamse identiteit overheerst en niet de Belgische of de Europese, niet de maatschappelijke breuklijnen, ideologische, religieuze of klassenverschillen en -verbanden, hoewel deze voor het merendeel van de Vlamingen veel saillant zijn.

Waar bestaat die Vlaamse identiteit überhaupt uit, dat ze alle andere overvleugelt? 'De Vlamingen zijn een lotsgemeenschap van 6 miljoen mensen,' legt Bart De Wever uit, 'die elkaar kunnen herkennen als spelers van dezelfde ploeg, omdat ze een naam hebben. We hebben een welomlijnd grondgebied, een gemeenschappelijk verleden of toch de perceptie daarvan, een mythe van ontstaan

en een cultureel patroon waardoor we gemakkelijker met mekaar communiceren dan met buitenstaanders. Vlaanderen is ook de grens van onze democratie. Maar er is ook een subjectief element: je moet het ook willen, anders ga je ook die objectieve factoren niet erkennen.' Hoe nuchter het ook klinkt – I don't buy it. Aan die welomlijnde grenzen en organische voorgeschiedenis kan je minstens twijfelen, net als aan de eenduidige culturele patronen in het hedendaagse Vlaanderen.

Een dergelijke stelling is bovendien pas juist als de omgekeerde bewering daarom ook onjuist is, en de genoemde elementen gaan stuk voor stuk evenzeer op voor andere kringen van identiteit. Heeft die vermaledijde Belgische natie dan geen welomlijnde grenzen, een naam en een gemeenschappelijk verleden? Wat met

LVS in beelden! (2)

← Op het Galabal wordt een stevig potje afgedanst!

← Karel De Gucht betreedt de aula als een echte staatsman - het is immers plots muisstil!

verschillende levensbeschouwelijke overtuigingen die evenzeer een sterk gevoel van verbondenheid impliceren, maar die het hopelijk niet in hun hoofd halen zichzelf tot de grens van onze democratie uit te roepen? En waarom ligt de grens van dat gemakkelijk communiceren tussen Essen en Roosendaal?

De Vlaamsnationale kringredenering staat voor mij haaks op de liberaal-democratische uitgangspunten. Ook de zogenaamd objectieve elementen zijn immers net zo subjectief als de andere. We zijn maar een 'lotsgenootschap' in de mate dat we dat zelf willen zijn en de definities van onze collectieve identiteit, inclusief de rol die taal, geschiedenis en grondgebied daarin spelen, zijn ondergeschikt aan de belangen en doelstellingen die we voor ogen hebben. Zo hoort het ook: een democratische politieke ruimte wordt geschapen en ingevuld door de burgers zelf. Niet door

nationalistische a-priori's. Het nationalisme ziet een volk daarentegen als een lichaam op zich, boven de burgers, een levend wezen dat haar eigen 'lot' bepaalt – wat men daar ook onder mag verstaan. Mogen we het daar nog hartsgrondig mee oneens zijn? Probleem is ook: ik ken het Vlaanderen niet, dat weerklinkt in dat Vlaamsnationale discours. Het Vlaanderen dat een eigen natiestaat nodig heeft om zichzelf te kunnen zijn, waarin de 'identiteitsbeleving te problematisch en te zwak is om meerwaarde te bieden aan een actief burgerschap.' Het Vlaanderen dat ik ken is al ontvoegd, heeft haar eigen lot al in handen. De Vlaming zoals ik die ken is stilaan Vlaming genoeg om Europeër te worden. De Vlaamse natie waarin ik intussen meer dan 55 jaar rondloop heeft geen onafhankelijkheid nodig om democratisch, solidair en open van geest te zijn. Een gezonde portie zelfrelativering zou misschien wel helpen.

Jean-Luc Cottyn wist iedereen te overtuigen van de noodzaak van het afschaffen van het hof van Assisen

En ook onze andere activiteiten konden op veel bijval rekenen!!

Vuur!

Niet iedereen houdt er na het lezen van Burke eenzelfde wereldbeeld op na. De ironie wil dat Burke's meest doordachte biograaf, de spraakmakende intellectueel, diplomaat en politicus Conor Cruise O'Brien (1917-2008), vooral als onvermoeibaar anti-nationalistisch woelwater te boek staat. Dat hij bovendien een rasechte Ier was, maar zijn carrière eindigde als lid van de UK Unionist Party, maakte dat hij op zijn beurt een favoriete schietschijf was voor nationalisten. Gerry Adams van Sinn Féin omschreef hem als 'a crank, with method to his madness' en er zat wel degelijk een systeem in zijn controverses en schijnbare contradicties: een rechtlijnigheid die bovendien gebaseerd was op Edmund Burke. Ook Burke had, in een leven vol politieke aanvaringen, meer dan eens het verwijt gekregen inconsistent te zijn. Zijn jarenlange strijd tegen de corrupte

koloniale bestuurder van Indië leek te botsen met zijn onbegrip voor de Franse opstandelingen, en zijn aanklacht tegen de Britse houding in de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog leek moeilijk te rijmen met zijn onbegrip voor de Ierse onafhankelijkheidsstrijders. Van nabij bekeken was er echter een volstrekt consequente grondhouding in al Burke's veldslagen: een onvermoeibare strijd tegen machtsmisbruik en onderdrukking. Of de tirannie nu van een onverantwoord koloniaal bestuur dan wel van een losgeslagen Franse meute uitging, the great melody van Burke's inzet was altijd een strijd voor rechten en vrijheden. Het ging er hem niet louter om te rebelleren tegen onrecht, hoe begrijpelijk en terecht ook, maar wel om democratische rechten en structuren overeind te houden.

Eenzelfde melodie zou O'Brien op zijn eigen grillige parcours begeleiden en hij aarzelde

niet daarbij het nationalisme in het vizier te nemen. Zijn generatie had immers als geen ander de onbeheersbare aantrekkingskracht van het nationalisme zien ontaarden. Tegen een intellectuele achtergrond waarin Camus, Sartre en George Orwell de toon zetten, waarin pessimisme over de menselijke natuur en een afkeer van machtsmisbruik overheersten, ging ook hij het nationalistische denkkader steeds overtuigender als een politieke pest zien. Zo ook in Noord-Ierland, waar de vlam eind jaren zestig in de pan sloeg. Onder het mom van het onrecht uit het verleden kenden nationalistinnen niet de minste legitimiteit toe aan de Protestantse minderheid, ook al maakt die in het noorden een meerderheid uit. Het in se exclusieve karakter van het identiteitsdenken was niet te combineren met zijn liberaal-democratische behoudsgezindheid, beseft O'Brien steeds meer, al betekende dat ook het zich neerleggen bij het staatkundige status quo in Ulster, een politieke doodzonde waar BHV klein bier tegen is. Burke leek nooit zo actueel. Alleen kwam de maatschappelijke dreiging dit keer niet van de ijdelheid der intellectuelen, maar van de emotionele opstand der horden.

Europa!

In datzelfde na-oorlogse politieke en intellectuele klimaat waarin O'Brien zijn nationalisme afzweerde, kreeg ook de Europese eenmaking voor het eerst vaste vorm. Als het nationalistische discours in Belgische context al overtrokken lijkt, wordt het in die Europese context zonder meer onrustwekkend. Want hoezeer De Wever ons ook gerust mag stellen dat 'het Vlaanderen van de toekomst ingebed zal liggen in een grote Europese, meertalige democratie', het consequent doortrekken van zijn ideologie maakt zo'n Europese, meertalige democratie onmogelijk, zelfs ondenkbaar.

Het nationalistische paradigma maakt de Europese gedachte een logische

tegenstrijdigheid. Als de Belgische federatie per definitie onwerkbaar, elitair en democratisch onhaalbaar verklaard wordt, hoe zit het dan met de Europese legitimiteit? Waar ligt dan die grens van de democratie in bijvoorbeeld de Baltische staten, met aanzienlijke Russische minderheden en een pijnlijk turbulent verleden? Als het te laat is om het Belgische verleden te overstijgen, wat zegt dat over Cyprus, Noord-Ierland en, ja, de Balkan? En als nationale identiteit voor Vlaanderen het begin en eind vormt van de solidariteit, hoe leg je dat uit tegen Britten, Duitsers of Nederlanders die overtuigd moeten worden hun lot onlosmakelijk aan Roemenen en Spanjaarden en Vlamingen te verbinden? De Europese eenmaking is fundamenteel gebaseerd op het overstijgen van de natie-staat en relativeren van nationale identiteit als politieke factor - The Breaking of Nations, zoals Robert Cooper het omschreef. Niet afzweren, maar het politiek relativeren.

De postmoderne kijk op identiteit is dus meer dan wat holle frasen van zelfgenoegzame artiesten, maar een van de basiskennmerken van de Europese integratie. De onontkoombaarheid van de Vlaamse natiestaat staat haaks op het politieke pluralisme dat een Europese democratie nodig heeft. Vanuit een nationalistisch politiek concept - of dat nu volks, Frans, Duits, conservatief, progressief of gezond nationalisme genoemd wordt, maakt niet veel uit - kom je nooit tot het uitbouwen van een Europese politieke ruimte. **Nooit.**

Deze tekst werd eerder gepubliceerd in 'De Standaard'

Karel De Gucht is Europees Commissaris voor Handel & Oud-voorzitter van LVSV-Brussel

...Maar van wie is de staatsschuld, papa?

Kanttekeningen bij een nieuwe generatie overheidsfinancieringsinstrumenten

Wanneer overheden zich behelpen met complexe verzekeringsproducten om risico te hedgen loopt het – geheid – mis. Zo speculeerde de Griekse overheid vorig jaar nog via credit default swaps (CDS) op haar eigen ondergang. Uit documenten die gelekt werden aan de Griekse pers bleek dat het management van TT Postbank (een door de overheid gecontroleerde bank) zich in totaal voor meer dan 950 miljoen euro verzekerde tegen het faillissement van de Griekse overheid. Het management van TT

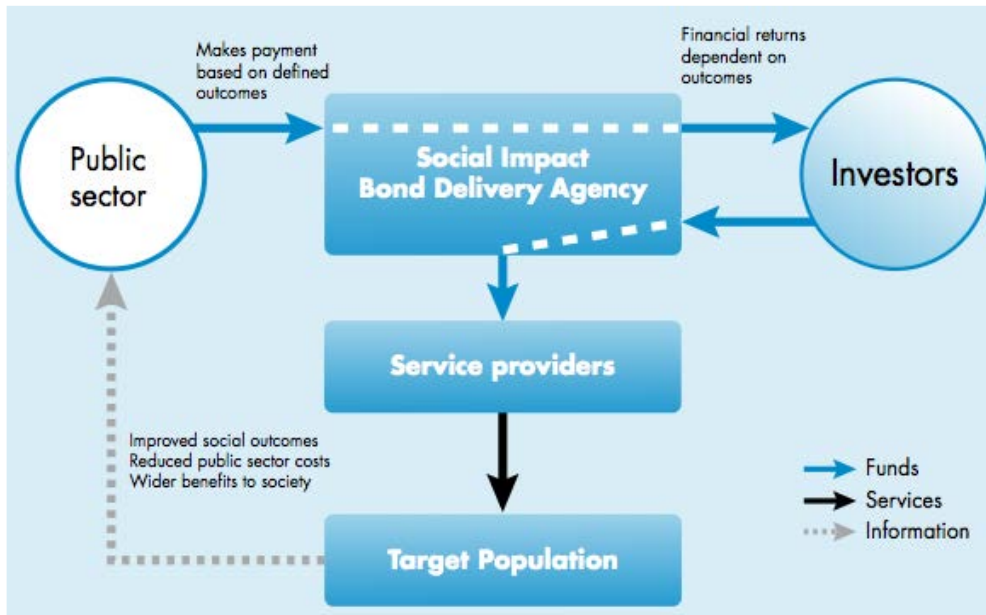
Postbank verdedigde zich nog door te beweren dat het aanhouden van deze CDS-posities sociaal gerechtvaardigd zou zijn omdat men zich enkel op deze manier kon beschermen tegen het vermeende onverantwoorde gedrag van speculanten. Een hypocriete uitspraak, omdat de Griekse problemen in feite het rechtstreekse gevolg zijn van geknoei en zelfs regelrechte fraude tijdens de Griekse begrotingsopmaak van de laatste vijf jaar. Meer nog, door actief CDS-producten te verhandelen creëerde het management van TT Postbank een artificiële hausse op de CDS-markt voor

Grieks schuld papier en bespoedigde zij zo (in)direct niet alleen het failliet van de Griekse overheid maar zette zij tegelijk ook de economische stabiliteit van de gehele eurozone op het spel.

Doorgaans worden de problemen rond het verhandelen van credit default swaps herleid tot een vage discussie over ethiek en salonfilosofen komen dan ook tot de conclusie dat men dergelijke onethische producten beter verbiedt. Meer genuanceerdere geesten menen daarentegen dat er met credit default swaps op zich niets mis is maar dat men het naakt aanhouden ervan (een praktijk waarbij men het onderliggende verzekerde goed niet bezit) dient te verbieden om misbruik uit te sluiten. Dat naakte CDS-posities tot calamiteiten leiden zou voor niemand echter een verrassing mogen zijn. Alhoewel credit default swaps een relatief nieuw verschijnsel zijn, kan men parallellen trekken naar debatten en polemieken die meer dan 250 jaar geleden de politieke en economische agenda beheersten. Zo was het bon ton om zich in het Verlichte Engeland van de 18de eeuw te verzekeren tegen het zinken van hele vloeden die men gewoonweg niet bezat. Het resultaat laat zich raden. Een heleboel zeewaardige schepen verdwenen, zonken of werden simpelweg in de haven in brand gestoken en dit met het oog op het frauduleus opstrijken van de – vaak royale – schadevergoedingen. In 1746 greep het Britse parlement dan ook in. Voortaan gold er een verbod op de verkoop van dergelijke verzekeringsproducten: “protection for shipping risks not supported by an interest in the underlying vessel are null and void to all intents and purposes”. Deze anekdote toont niet alleen aan dat de mensheid hardleers is – naked credit default swaps speelden een niet onbelangrijke rol in de sub-prime crisis van 2008 – maar bewijst meteen ook dat de Griekse problematiek niet zomaar herleid kan worden tot een discussie over het al dan niet verbieden van het aanhouden van naakte CDS-positities. Men moet zich immers de vraag stellen of

de CDS-positities die de Griekse overheid via TT Postbank innam überhaupt gekwalificeerd kunnen worden als “naakte posities”. De schijnbaar onschuldige kindervraag: “...Maar van wie is de staatschuld, papa?” wordt in de schaduw van deze nieuwe generatie van verzekeringsproducten dan ook bijzonder relevant.

Wie de kriebels krijgt van de vaagheid van de salonfilosoof doet er goed aan om even te grasduinen in dat wat een aantal invloedrijke economen de laatste 40 jaar rond het concept asymmetrische informatie neerpelden. Dit concept is een bijzonder dankbaar concept omdat het toelaat om een heleboel schijnbaar niet-economische fenomenen toch te analyseren binnen een robuust economisch kader. Dergelijke analyses zijn broodnodig indien men maatschappelijk relevant wil blijven. Men mag immers niet vergeten dat de mens vandaag in een kapitalistische maatschappij leeft en dat de sub-prime crisis van 2008 een crisis is omdat de mens ook altijd een homo economicus blijft. Wanneer het concept asymmetrische informatie bijgevolg wordt toegepast op het Griekse verhaal wordt meteen de ware aard van het probleem blootgelegd. De gehele situatie wordt intuïtief als onethisch beschouwd omdat er niet alleen sprake is van asymmetrische informatie maar ook van moral hazard. Er is sprake van Moral hazard wanneer een bepaalde economische agent zich in een risicovolle situatie anders gedraagt dan hij zich normaal zou gedragen en dit omdat hij maar partieel wordt blootgesteld aan het volledig aanwezige risico. Prutsen met CDS-producten en zo onrechtstreeks de stabiliteit van de gehele Eurozone op het spel zetten gebeurt dan ook met de grootste lichtzinnigheid omdat de rekening altijd gedeeld wordt. Moral hazard kan bovendien ook begrepen worden als een speciaal geval van asymmetrische informatie. Wanneer iemand de belangen van derden verdedigt – een overheid die optreedt in naam van alle burgers, een lidstaat die meedraait in een monetaire unie – zijn de intenties en motivaties van zij die

<< Bewijs dat de overheid het goed met u voor heeft! De Social impact bond is een nieuw beleggings-instrument waarbij investeerders pas een return krijgen wanneer de overheid bepaalde doelstellingen haalt...

de belangen verdedigen vaak erg onduidelijk. De burger kan enkel hopen dat de overheid de financiële markten (en het effect dat ze hebben op de staatsschuld) serieus nemen, maar wie naar het huidige politieke landschap kijkt moet daar steeds vaker aan twijfelen.

Een oplossing ligt niet meteen in het vooruitzicht... en dit omdat we de huidige situatie zelf hebben gecreëerd. We hebben zelf een politieke klasse geïnstalleerd die grotendeels bestaat uit dilettante vlooiementers en over het paard getilde potloodventers. Wanneer je onze premier van weglappende zaken in een interview hoort zeggen dat de meerjarenbegroting hoogstens een beschrijving is die

probleemloos door de volgende regering, de dag nadat ze verkozen wordt, herschreven kan worden, hoop je oprecht dat jij je kind een spiegel kan voorhouden wanneer die vraagt: "...Maar van wie is de staatsschuld, papa?".

Michael Van de Velde

**Aspirant Bestuurslid
verantwoordelijke lay-out
LVSV-Brussel**

ESSAY: Bram Vanderborght

Robo-ethiek

Hoe moeten robots zich gedragen als ze met ons gaan samenleven?

In de openingsscène van de Oscar winnende film "The Hurt Locker" zie je een inspectierobotje een bom vinden in de straten van Irak. Bij de inval in Irak waren er slechts enkele robots actief, nu zijn er ongeveer 12000 van deze inspectie- en ontmijningsrobots actief die de levens van soldaten moeten redden. Regelmatig lees je berichten in de krant dat zogenaamde "drones" doelen hebben aangevallen. Dit zijn onbemande robotvliegtuigjes die worden bediend vanuit de Nevada woestijn in Amerika. In het begin ontwikkeld als spionagevliegtuigen, worden ze nu ook uitgerust met wapens. De soldaten zitten in comfortabele zetels en lijken precies een computerspel te spelen, terwijl ze dood en vernieling zaaien. 's Avonds keren ze gewoon terug naar huis en kinderen. Bij de vijand worden ze aanzien als lafaards omdat ze niet als mannen durven vechten. En vermits deze hoogtechnologische aanvaller zich verschuilt achter de robots en aldus ongrijpbaar wordt voor de vijand, vrees ik dat de burgerbevolking wel eens in het vizier kan komen van de vijand. Ook wordt er geëxperimenteerd met grondrobots uitgerust met wapens. Momenteel zijn ze

nog "man in the loop", hetgeen betekent dat de finale beslissing om te vuren genomen wordt door een mens. Maar ik vermoed dat ze in de toekomst deze beslissing zullen overlaten aan het computerbrein.

Tegenstanders argumenteren dat de sensoren van de robots nog niet in staat zijn om bijvoorbeeld het verschil te maken tussen burger en soldaat. Dit is momenteel zeker het geval. Andere argumenteren dat dit opgelost geraakt en een robot zelfs ethischer kan zijn dan een mens omdat een robot geen negatieve emoties kent als angst of wraak en zich niet in dezelfde mate aan zelfverdediging hoeft te doen. België heeft altijd een voortrekkersrol gespeeld in de strijd tegen antipersoonsmijnen en clustermunitie, nu moeten we de conventie van Genève aanpassen dat het ethisch gebruik van militaire robots toelaat.

Gelukkig werken robotici ook aan heel wat vredelievende toepassingen. Robotarmen en -benen zijn in volle ontwikkeling om het leven van geamputeerden te verbeteren. Bedienen gebeurt niet met knopjes en hendels, maar door gewoon na te denken.

De robots worden aangesloten rechtstreeks aan het zenuwstelsel zodanig dat robot en mens één worden: de cyborg. Zo bediende de verlamde Matt Nagle zijn computer via een ingeplante chip in de hersenen en kan hij een robohand bedienen. Fantastische technologie die het leven van gehandicapten drastisch verbetert. Maar wat als gezonde mensen zich door deze technologie bovenmenselijke eigenschappen gaan aanmeten? Kevin Warwick was zo de eerste cyborg. Hij en zijn vrouw hadden een implantaat waardoor ze elkaar voelden via het internet met dit nieuw gecreëerde zintuig. Kevin Warwick is dan ook een pleitbezorger dat het menselijk ras verder moet evolueren door dergelijke technologie. Wordt door dit toe te laten de kloof tussen mensen die het zich wel en niet kunnen veroorloven niet verder uitgebreid? En hoever mag men hierin gaan om nog mens genoemd te worden? Oscar Pistorius kon zich met twee voetprothesen bijna plaatsen voor de Olympische Spelen, niet de paralympics, maar de gewone. Er ontstond een publiek debat of deze atleet al dan niet bevoordeeld werd door de technologie ten opzichte van de andere atleten. Misschien ontstaat er wel door de robottechnologie een nieuw soort plastische chirurgie: nu niet meer voor de schoonheid, maar om de fysieke capaciteiten en IQ te doen verhogen.

De persoonlijke robots zijn in volle ontwikkeling. Stofzuigrobots en entertainment robots zijn al bijzonder populair, maar slechts een voorbode voor wat de onderzoekers in gedachte hebben: assistentierobots met menselijke capaciteiten die ons zullen helpen in het dagelijks leven. Japan investeert fors in deze technologie omdat hun bevolking sterk verouderd en zij willen robots inzetten om hen te helpen. Hierdoor kunnen ouderlingen langer hun zelfstandigheid behouden en in hun vertrouwde huis blijven wonen. Er worden zelfs robots ontwikkeld om ze gezelschap te houden. Tests in rusthuizen geven positieve resultaten, maar men moet

erop letten dat de bejaarden niet vereenzamen met hun sociale robot. Bovendien rijzen er vragen over wat bijvoorbeeld met de privacy. Via de sensoren gaan de robots heel wat zien en horen. Mogen we bijvoorbeeld de kinderen af luisteren via hun speelgoedrobot of mogen we de huishoudrobot ondervragen over wat de partner heeft gedaan? Ook stellen er zich problemen qua verantwoordelijkheid. Stel ons robotvoertuig rijdt ons naar huis terwijl we een dutje doen in de auto. Indien de robotauto een ongeval veroorzaakt, wie is dan verantwoordelijk: ik als eigenaar van de robot of de fabrikant?

Robotica zal een belangrijke economische sector worden met de mogelijkheid om antwoorden te bieden op medische en maatschappelijk problemen. Vermits het zo'n krachtige technologie is zal het goed geleid moeten worden. Robo-ethiek is al lang een populair thema voor science fiction schrijvers, denk maar aan de regels die Asimov neerschreef. Recent zijn onderzoekers zich erin gaan interesseren. De robottechnologie is immers ver genoeg gevorderd, dat de problematiek reëel wordt. Het is echter niet alleen aan de onderzoekers om de grenzen van de robo-ethiek uit te zetten. Dit is een maatschappelijk vraagstuk dat we tesamen moeten uitzetten en bepalen. Deze ethische regels zullen moeten uitmaken wat de ethiek van de designers moet zijn, van de gebruikers en het robotbrein zelf. En als we de robot verplichtingen gaan geven, moeten we hem dan ook rechten geven zoals stemrecht of een universele verklaring van de rechten van een robot?

Prof. dr. ir. Bram Vanderborght is oud LVSV bestuurslid, robotica-onderzoeker verbonden aan de Vrije Universiteit Brussel en auteur van het boek "Robots Binnenstebuiten".

Het internet mag niet gecensureerd worden!

Onlangs vroeg iemand mij: wat is vandaag de grootste bedreiging voor Vrijheid? Volgens mij is het antwoord hierop de mogelijkheid de vrijheid van het internet aan banden te leggen.

De opkomst van het internet is een fantastisch voorbeeld van een succesvol systeem dat zichzelf organisch ontwikkeld. Sommigen durven zelfs stellen dat het internet an sich reeds een bewustzijn bezit, zoals de menselijke geest. Namelijk het continue streven naar verbetering zou inherent deel uitmaken van het wereldwijde computernetwerk. Internet als een globaal brein dat alle beschikbare kennis ter wereld bevat en de toegankelijkheid hiervan onophoudelijk verbeterd.

Internet 2.0 staat voor de ontwikkeling van sociale netwerken. De explosieve groei van Facebook is slechts de eerste uiting van de manier waarop individuen zich via het netwerk verenigen met wie men maar wil. Velen hebben reeds ontdekt dat de sociale media een sterk wapen zijn om je mening te verkondigen. De vrijheid om je mening te verspreiden via facebook, youtube, twitter, whatever betekent volgens mij een

ongelofelijke verdieping van de macht van het individu.

De bedrijfswereld heeft zich hier onvrijwillig naar moeten schikken, zo zijn er vele online-initiatieven die producenten verplichten hun dienstverlening aan te passen. Ondertussen hebben ze er ook de opportuniteit van ingezien en worden er online campagnes gepromoot en via datamining de voorkeuren van de consument onderzocht.

De revoluties in het Midden-Oosten hebben echter voor het eerst aangetoond dat online vrijwillige samenwerkingen een reële bedreiging kunnen vormen voor de staat. De gevestigde machten stellen dan ook alles in het werk om deze bedreiging uit te schakelen. Zo is het reeds bekend dat China bijzonder succesvol is in het censureren van online informatie. Het woord 'jasmijn' is momenteel onvindbaar in de Chinese zoekmachines. De bemoeienis van de overheid met het internet groeit met de dag. Dat geldt lang niet meer alleen voor landen als China, Iran of Saoedi-Arabië. De Belgische regering beschikt reeds over een censuurknop, zonder rechterlijke toetsing kan het internetaanbieders verplichten een site te blokkeren als er een vermoeden is

van een strafbaar feit. Dit is wel een erg ruime formulering waar van alles en nog wat onder kan vallen, van kinderporno to het downloaden van auteursrechterlijk beschermd materiaal of websites waar extreme meningen gespuid worden.

Het vrije verkeer van informatie via internet loopt grote schade op als beperkingen hiervan niet gebaseerd zijn op de wet en objectieve juridische procedures. Een land dat zelf onvoldoende zorgvuldig omspringt met de vrijheid van internet kan een ander land moeilijk aanvallen over het handhaven van deze grondrechten. Het gemak waarmee Europese regeringen internet service providers politietaken toekent belooft weinig goeds. Het is spelen met grondrechten. Een regering van slechte wil kan de regelgevingen die er nu reeds bestaan rond gokken, kinderporno of downloaden van beschermd materiaal

eenvoudig uitbreiden naar alles wat haar niet strijdig is met haar motieven. We moeten daarom bijzonder waakzaam zijn om de macht die we de overheid toevertrouwen onze online bezigheden te controleren. Ik pleit daarom voor een aangepaste wetgeving die onze online grondrechten waarborgt.

Meer info:

- Opennet.net
- Yuxiyou.net

Dieter Keuten

**Politiek secretaris
LVSV-Brussel**

ESSAY: Kasper Ossenblok

Het recht op absolute eigendom, en niet vrijheid, is het fundament van het klassieke liberalisme

Dat de vrije markt vrijheid bevordert en de welvaartstaat ze beknot is voor veel klassiek liberalen de logica zelve. Meer zelfs, vrijheid vormt veelal de kern van de argumentatie voor de vrije markt. In dit artikel zal ik argumenteren dat niet vrijheid, maar een idee van absolute eigendomsrechten het fundament is van de klassiek liberale argumentatie voor de vrije markt. Dit komt omdat de klassiek liberale theorie in haar argumentatie voor de vrije markt gebruik maakt van twee verschillende vrijheidsinvullingen, die niet met elkaar te vereenzelvigen zijn zonder een overtuigende primaire legitimatie van eigendomsrechten.

De meest aanvaarde omschrijving van het vrijheidsconcept in de politieke theorie is deze van MacCallum. Volgens zijn

omschrijving moet elk vrijheidsconcept passen in de volgende formule: X is vrij van Y om Z te doen. Bijvoorbeeld: Jan is vrij van legale beperkingen om alcohol te drinken. Wanneer klassiek liberalen argumenteren ten voordele van de vrije markt concentreren ze zich vooral op de beperkende condities (Y) en de actie waarvan men beperkt wordt (Z), zoals "Legale restricties of belastingen (Y) beperken de vrije transactie van eigendom (Z)" (bijvoorbeeld in het geval van BTW). Als we echter focussen op de derde factor in de formule, de actor (X), dan wordt duidelijk dat klassiek liberalen hier doelen op specifieke personen, namelijk de eigenaars van het eigendom. Restricties op de vrije markt ten gevolge van het installeren van een welvaartstaat beperken de vrijheid van mensen met eigendom. Echter, eigendom op zich beperkt ook overduidelijk de vrijheid van mensen. Per

definitie sluit eigendom iedereen behalve de eigenaar uit van het gebruik van een goed. Als ik morgen in jouw tuin kom kamperen is de kans reëel dat de politie me van jouw eigendom zal komen verwijderen en daardoor mijn vrijheid zal beperken. Namelijk, op dat moment ben ik (X) niet vrij van overheidsinterventie (Y) om in jouw tuin te slapen (Z). De vrije markt, gebaseerd op een idee van eigendomsrechten, beperkt dus per definitie de vrijheid van mensen wanneer interventie in je persoonlijk leven onvrijheid betekent. Zelfs als we aannemen dat mensen absolute eigendomsrechten hebben, beperken dus zowel de vrije markt als de welvaartstaat de vrijheid van mensen.

Wanneer het klassiek liberalisme toch nog wil vasthouden aan vrijheid als fundament voor de vrije markt moet het opperen dat de vrije markt vrijheid niet beperkt omdat mensen nu eenmaal niet het recht hebben om het eigendom van een ander te gebruiken. Ik heb gewoonweg niet het recht om in jouw tuin te kamperen. Wanneer de politie mij dan verwijdt, wordt mijn vrijheid niet beperkt, omdat ik niet beschikte over deze vrijheid. Merk op dat in deze stap het argument overschakelt van een niet-gemoraliseerd idee van vrijheid (vrijheid als non-interventie) naar een gemoraliseerd vrijheidsconcept (vrijheid op basis van rechten). Welke vrijheid je hebt hangt nu af van welke (morele) rechten je hebt. Het spreekt voor zich dat deze rechten nu niet kunnen gelegitimeerd worden op basis van vrijheid zelf. Je kan niet argumenteren dat het recht op eigendom gelegitimeerd wordt omdat het vrijheid bevordert, als vrijheid op zich afhangt van welke rechten je hebt. Dat zou een cirkelredenering zijn. Dit betekent dat het klassiek liberale argument voor de vrije markt een legitimatie van eigendomsrechten veronderstelt.

Daarenboven laat dit gemoraliseerd idee van vrijheid, gebaseerd op rechten, elke andere theorie toe om vrijheid te bevorderen door simpelweg te stellen dat ze handelen op basis van gemoraliseerde rechten. Wanneer mijn overheid stelt dat elke mens het recht heeft op een minimuminkomen van 10 000 EUR per jaar, dan zijn maatregelen ter uitvoering van dit recht vrijheidsbevorderend. Er is dus meer nodig dan enkel en alleen maar rechten te veronderstellen. Deze rechten moeten gelegitimeerd worden.

Ik zal hier niet ingaan op de vraag of absoluut eigendom (zonder enige andere kost voor de eigenaar dan diegene die werd afgesproken met de vorige eigenaar) ook effectief gelegitimeerd

"Je kan niet argumenteren dat het recht op eigendom gelegitimeerd wordt omdat het vrijheid bevordert, als vrijheid op zich afhangt van welke rechten je hebt."

kan worden. Wat ik in dit artikel probeerde aan te tonen was dat een klassiek liberaal argument voor de vrije markt zich niet mag beperken tot spreken over vrijheid zonder een legitimatie te geven voor absoluut eigendomsrecht. Wanneer dit niet gebeurt, is het argument tegen de welvaartstaat niet coherent. De welvaartstaat wordt namelijk eerst afgewezen op basis van een niet-gemoraliseerd vrijheidsconcept waarbij gesteld wordt dat overheidsinmenging vrijheidsbeperkend is. Dit wordt gesteld zonder te erkennen dat de vrije markt zelf de vrijheid van niet-eigenaars beperkt. Om dit probleem om te lossen wordt in het midden van de argumentatie overgesprongen naar een gemoraliseerd vrijheidsconcept, gebaseerd op rechten. Deze incoherentie toont aan dat het klassiek liberale argument voor de vrije markt staat of valt met de legitimatie van eigendom.

Kasper Ossenblok is oud-bestuurslid en studeert momenteel Legal & Political Theory aan het University College in Londen.

Oud leden aan het woord: Interview met Jean-Jacques De Gucht

Dit werkingsjaar wil LVSV Brussel de band met haar oud-leden opnieuw aanhalen en versterken. In het kader hiervan neemt LVSV Brussel enkele interviews af met oud-leden. We polsen naar hun ervaringen, welke rol het LVSV heeft vervuld tijdens hun studententijd en welke liberale denkers een invloed hebben gehad op hun leven.

Het tweede interview in deze reeks werd afgenomen van Jean-Jacques De Gucht. Hij studeerde culturele agogiek aan onze Vrije Universiteit Brussel, was lid van 2002 tot 2007 en voorzitter van LVSV Brussel tijdens het academiejaar 2004-2005. Onder zijn voorzitterschap werden tal van debatten georganiseerd met een sterk aangedikt ledenbestand als resultaat. De aanzet voor een eigen ledenblad werd gegeven, waarvan deze blauwzuureditie het jongste product is. Daarnaast werd het studentikoze aspect van de vereniging ook niet uit het oog verloren, met een eerste galabal tot gevolg. Jean-Jacques De Gucht was van 2007 tot 2010 senator in het federaal parlement en is sinds 2009 Vlaams volksvertegenwoordiger. Cultuur en de thematiek m.b.t. beslissingen rond het levenseinde zijn thema's die hem nauw aan het hart liggen. Het interview werd afgenomen door Roby Guns.

RG: Binnenkort is het 'De Week van de Verlichting' aan onze universiteit. Ik kan mij inbeelden dat enkele jaren terug ook veel werd gesproken over vrijzinnigheid?

JJDG: Je had op dat moment een paarse regering. Wij zijn nooit de puur economische liberale kring geweest op de VUB. Het liberalisme gaat verder dan het puur economische aspect - wat sommigen wel eens naar voor schuiven - maar vertrekt van een mensvisie, van openheid en vrijheid. En het is inderdaad zo dat dit op een economisch stelsel kan toegepast worden, maar kapitalisme en liberalisme verschillen fundamenteel van elkaar. Dat is een fout die vaak terugkomt. Wij hebben steeds een heel groot ethisch luik gehad waar we de link hebben proberen te leggen - wat trouwens vandaag nog altijd zo is volgens mij - met de oorsprong van onze universiteit. Er is altijd een meer dan gemiddelde belangstelling geweest voor de vrijzinnigheid. Ik heb de indruk dat op andere universiteiten religie ook aan bod komt, maar dat dat eerder gevoed wordt door een momentane belangstelling vanuit de media. Op de VUB was dat een constante. Ik heb ook altijd een grote overeenkomst gezien tussen het mensbeeld dat ik als vrijzinnige en als liberaal zie. En ik vind dat het LVSV Brussel daar blijvend zijn nadruk moet op leggen om de eenvoudige reden dat dit nog steeds een levend debat is, wat ook beweerd mag worden.

RG: Destijds hield voormalig Rector Benjamin Van Camp een pleidooi voor pluralisme binnen de vrijzinnigheid. Hoe ervaart u dat concept van pluralisme?

JJDG: Een vrijzinnig iemand heeft respect voor andere geloven en voor andere meningen. Pluralisme zit daarin vervlochten. Alleen moet dat respect in beide richtingen gaan en dat is niet altijd het geval. Ik was toen van mening dat de VUB, haar link met vrijzinnigheid in acht genomen, soms bang was om een opinie te vormen in maatschappelijke debatten naar de buitenwereld toe. Vandaag gebeurt dat

gelukkig meer en meer. Ik vind dit ontzettend belangrijk en het zorgt ervoor dat we onze universiteit nog beter op de kaart kunnen zetten. Gelukkig zijn er steeds professoren geweest die in hun vakgebied wel op het maatschappelijk debat wegen. Kijk maar naar het vraagstuk inzake euthanasie en genetisch onderzoek.

RG: De vraag is u waarschijnlijk al duizend keer gesteld (lacht). U bent de zoon van uw vader net zoals iedereen. Hoe is daar destijds op gereageerd? Ik kan mij inbeelden dat 'fils à papa' wel eens kon vallen?

JJDG: Op de VUB viel dat eigenlijk vrij goed mee. Mijn broer zat er al toen ik daar toekwam en ik denk dat heel veel mensen mij eerder als de jongere broer van Frédéric zagen dan de "kleinen van zijn vader". Ik heb ook altijd geprobeerd het niet op die manier uit te spelen. Ook gezien de onafhankelijkheid die het LVSV ten opzichte van de Open VLD heeft. Er zijn natuurlijk linken tussen beiden, dat is niet abnormaal. Kijk maar naar Guy Verhofstadt en Mathias De Clercq in LVSV Gent, Gwendolyn Rutten en Rik Daems in LVSV Leuven en Patrick Dewael en Karel De Gucht in LVSV Brussel. Maar het LVSV heeft sinds zijn oprichting altijd de nadruk gelegd op haar onafhankelijkheid en haar eigen waarden. Dat blijft belangrijk.

RG: Welke liberale denkers hebben een sterke indruk bij u nagelaten?

JJDG: Wat zijn liberale denkers? (lacht) Karl Marx kan je bijvoorbeeld moeilijk een liberale denker noemen. Maar het is wel een interessante denker als je kijkt hoe volgens hem de wereld er zou moeten uitzien. Ik ben totaal niet akkoord met zijn visie, omdat ze volgens mij volledig tegengesteld is aan de menselijke aard. Als je het

communisme als de praktische uitwerking van het marxisme bekijkt, dan valt het toch op dat er een zekere vorm van corruptie in dat systeem schuilt en dat alle vrijheden wegvallen. Maar de idee an sich is bijzonder interessant om een discussie over te voeren. Of het nu over de geschriften van Karl Marx, John Locke, Adam Smith, John Dewey, Francis Fukuyama,... gaat of de verschillen tussen het liberalisme en het socialisme, het spanningsveld tussen religie en maatschappij, onderwijs ... de sterkte van het LVSV schuilt in de open discussie.

RG: Een prominent liberaal figuur liet onlangs ontvallen dat liberalen vandaag te weinig antwoorden geven op maatschappelijk ongenoegen. Wat denkt u hierover?

JJDG: Volgens mij zitten we vandaag in een ander systeem dan enkele jaren geleden. En naar mijn gevoel is dat iets dat in een groot deel van Europa heerst. De drang naar nestwarmte, de dorpen van vroeger waarvan de beschrijving enkel nog in oude literaire werken terug te vinden is en waarvan men zich de vraag kan stellen of het al dan niet fictief is, is een wijdverspreid gegeven. Wat voor een stuk te begrijpen is in een wereld die voortdurend in beweging is. De samenstelling van onze maatschappij is fundamenteel verschillend ten opzichte van enkele decennia geleden. Het is deels dat romantiserend idee dat teruggrijpt naar een geschiedenis die misschien niet heeft bestaan, dat partijen zoals N-VA succesvol maakt. Of liberalen op dat ongenoegen geen antwoord hebben, daar ben ik persoonlijk niet van overtuigd.

RG: Wat moeten liberalen vandaag dan doen?

JJDG: De idee dat je je boodschap steeds moet aanpassen aan de publieke opinie is

fout. Onze boodschap is nog steeds hedendaags. Wat niet betekent dat je geen accenten kan leggen. Allen zitten we op dit moment in een politiek vacuüm. Eén van de problemen vandaag voor de politiek in het algemeen is dat men continue met verkiezingen wordt geconfronteerd, wat er voor zorgt dat politieke partijen meer bezig moeten zijn met campagne voeren, dan met een consequent beleid te voeren. Samenvallende verkiezingen om de vijf jaar zouden dit kunnen verhelpen. En misschien wordt het na tien maanden ook wel eens tijd om na te denken onderhandelingen te beperken in tijd. Vandaag zitten de partijen die de verkiezingen gewonnen hebben zelfs niet aan de onderhandelingstafel. Als je een systeem zou uitwerken waarbij je binnen een bepaalde tijd een regering moet vormen of er anders verkiezingen volgen, zou je de partijen die verantwoordelijkheid

moeten nemen ook op hun verantwoordelijkheid kunnen drukken. Politiek is er om een maatschappij in beweging te brengen, ze klaar te stomen voor de uitdagingen van de toekomst.

RG: Samenvallende verkiezingen hebben natuurlijk als voordeel dat je een afspiegeling hebt op deze twee niveaus omdat mensen op hetzelfde moment zijn gaan kiezen.

JJDG: Ah natuurlijk! En dat zou tenminste de samenwerking in ons federaal land kunnen bevorderen. Wat zowel voor Vlaanderen als België noodzakelijk is.

wij danken Jean-Jacques De Gucht voor dit interview.

Laurent Maes
Voorzitter

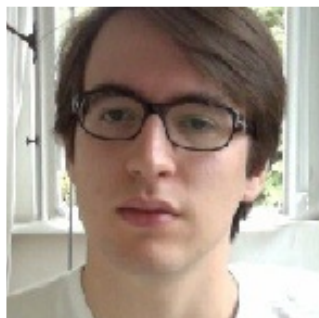
Franc Bogovic
Ondervoorzitter

Bavo Anciaux
Penningmeester

Dieter Keuten
Politiek secretaris

Yann Buydens
Secretaris

Ischa Lambrechts
Oud-Voorzitter

Thomas Donnez
Oud-Voorzitter

Thomas Bodequin
Hoofdredacteur

Alexander D'Hondt
Feestcomité

Paul D'Hondt
Feestcomité

Kristina Loguinova
Bestuurslid

Caroline Sneyers
Ledenverantwoordelijke

Roby Guns
Bestuurslid

Tessel Leus
Bestuurslid

John Casier
Aspirant

Jitte Akkermans
Aspirant

Gregory
Deschuyteneer
Aspirant

Toon Bosmans
Aspirant

Michael
Van de Velde
Aspirant, Lay-Out

ERELEDEN LVSV-BRUSSEL

Graag stellen wij aan u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door 35€ over te schrijven naar 363-0454905-15

Jan Kempinaire

Oud-voorzitter LVSV-Brussel

Clair Ysebaert

Voorzitter LVV

Ludo Vandervelden

Oud-voorzitter LVSV-Brussel

Vincent De Roeck

Oud-bestuurslid LVSV-Leuven & Voorzitter Mises Youth Club

Herman De Croo

Minister van staat, Volksvertegenwoordiger, Burgemeester van Brakel

Herman Mennekens

Brussels parlementsld Open-Vld

Sven Gatz

fractieleider Open-VLD Vlaams Parlement

Thomas Ryckalts

Voorzitter Open-VLD Brussels gewest

Irina De Knop

Vlaams volksvertegenwoordiger Open-VLD

Jean Jacques De Gucht

Oud-voorzitter LVSV-Brussel & Vlaams volksvertegenwoordiger

Georges Lenssen

Burgemeester Maasmechelen Open-Vld

Emilie Maes

Oud-voorzitter LVSV-Brussel

Guy Vanhengel

Federaal vicepremier en minister van Begroting Open-VLD

Alexander De Croo

Voorzitter Open-VLD & Senator

Frederic De Gucht

Prosenior Solvay VUB

Boudewijn Bouckaert

Vlaams Volksvertegenwoordiger LDD

Ivan Sabbe

Vlaams Volksvertegenwoordiger LDD

Stefan Cornelis

Voorzitter Open-VLD Ukkel

Bart Tommelein

Fractieleider Open-VLD Senaat

Mischaël Modrikamen

Voorzitter PP

Marino Keulen

Vlaams Volksvertegenwoordiger Open-VLD

Hans Schatteman

Oud-bestuursld LVSV-Brussel

Olivier Cuvelier

Oud-voorzitter LVSV-Brussel

Robert Vanosselaer

Oud-bestuursld LVSV-Brussel

Annemie Neyts

Minister van staat & voorzitter ELDR

Mathias Adriaenssens

Oud-voorzitter LVSV-Antwerpen & Oudledenbond LVSV-Antwerpen

Ann Brusseel

Vlaams volksvertegenwoordiger Open-VLD

Jerome Munier

Voorzitter Jong-PP & Oud-bestuursld LVSV-Brussel

Els Ampe

Fractievoorzitter Open-VLD Brussels Parlement

Jan Hayen

Oud-voorzitter LVSV-Nationaal & Oud-voorzitter LVSV-Leuven

Freddy Neyts

Oud-voorzitter LVSV-Brussel

Patrick Dewael

Oud-voorzitter LVSV-Brussel & Kamerlid

Jean-Luc Vanraes

Minister van de Brusselse hoofdstedelijke regering voor financiën, begroting en externe betrekkingen

Annick De Ridder

Vlaams volksvertegenwoordiger & gemeenteraadslid Antwerpen Open-VLD

Christophe Konings

Oud-Voorzitter LVSV-Brussel

Wim Aerts

Voorzitter Jong-VLD

LVSV-BRUSSEL.BE

LVSV@VUB.AC.BE

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTEN VERBOND
BRUSSEL**